

werken, zijn 't geheel andere gevoelens en gewaarwordingen die met Pascha het hart beheerschen. Dan toch is het Paschen telken jare opnieuw een zich in Christus van den dood losmaken, om met Hem één, reeds in den strijd op aarde de zegepraal te genieten, die elk kind van God in 't geloof dank zij Jezus's verrijzenis, tegengaat.

Dr. A. K.

„Die ons de overwinning geeft“.

[PAASCHFEEST 1918.]

Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus.
1 Cor. XV: 57.

In 't hart van wie nog waarachtig aan de Verrijzenis van den Heiland op den Paaschmorgen geloof, brengt die Paaschmorgen nog steeds een verfrissend gevoel van overwinning, van zegepraal en triomf.

O, Ge moogt er niet aan twijfelen, ook onder hen, die in Paschen schier eeniglijk den letemorgen begroeten, zijn er nog alomteverzoeken, die, hoe dan ook, aan een leven hiernaans gelooven, maar zulk op gis of gelooven draagt altoos een somber karakter. Er ontbreekt de zielsverheffing aan. Men gaat dan hiernaans een leven tegemoet, weinig verschillend van het leven, dat men hier doorworstelde. En daarom beziet zulk een verwachting niet, en kan ze geen heilige geestdrift wekken.

Als ge Paulus hoort, klinkt u een zoo geheel andere toon tegen. »Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning. Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus!»

Ook al gaan vele geloovigen nu niet zoo diep op het Paaschmysterie in, ze voelen zich toch telken jare opnieuw aangegrepen door die tijke opstandingsgedachte die door Jezus' verrijzenis hun als van kindertijd af in de ziel is ingeprent.

Voor al in de bange oorlogsjaren, die we thans te doorworstelen hebben, grijpt 't ons zoo aan, hoe drukkend, en soms zelfs hoe verpletterend de doodsgedachte is. En dit niet enkel als men zelf door den dood wordt aangegrepen, maar soms zelfs sterker nog als men hoort van die duizenden en tienduizenden die op het slagveld sneuvelen. Zulk een heerschen van den dood doet heel eenzaam samentreken, en ontlokt ons niet den lach van heilige vreugde, maar veel meer de klacht over jammer en ellende.

En daartegenover nu gaat er van het Pascha een opnieuw ons beziende ademtucht uit. Hier is opstanding. Hier is triomf over den dood. Hier is een nieuw opwaken van een onzondig en eeuwig leven. En reeds die enkele toon van Paschen verwekt vreugde in het hart.

Het is zoo ten volle waar, wat de apostel ons tegenjubbelt, ons Pascha brengt ons de overwinningsgedachte.

Buiten het Paschen is heel ons leven in één gedachte van tegenslag en teleurstelling gewikkeld. Wel ging ons aanzijn als mensich uit van een bezielend ideaal, gelijk het ons in het Paradijs vóór den zondval was ingeprent, maar deze ideale bezieling werd door den val als uitgedoofd, en voor de vreugde van 't één zijn met God trad de sonderheid van een gebroken en onheilig leven in stede.

Nu kon dit niet anders. De zonde moest de ellende na zich slepen, of de eere Gods zou zijn prijsgegeven. Maar toch, er bleef hierbij een kwelling, die niet te lenigen was.

Beroekent iemand zich door onvoorzichtigheid een kwetsuur, een breuk, een wonde die doodlijk scheen, zoo geeft toch de komst van den Christus hem allicht nog hoop van redding. En komt dan de medicijnmeester, en wordt de krankheid gestuit en mag het bloeden van de wonde ten leste ophouden, dan is er dank en jubel, en wordt het leven daarna komt, weer met vreugde tegemoet gezien. Alleen er bleef een verzakking, er bleef een gekrentheid over. En dit is dan oorzaak dat de vreugd niet volkomen kon zijn en de vreugde toch stand houdt.

En zoo is het in ons godsdienstig leven, indien ge buiten Christus rekest.

Onder alle volken schier zijn er wijsgeeren en priesters opgestaan, die veel zondig gestuit en veel nobels verwekt hebben. Alleen maar, de aldus geboden hulpe werkte slechts voor een tij, en straks keerde de zedelijke jammer in 't volkenleven terug.

Doch juist hierin ligt dan ook de triomf van ons Pascha. Wat in de verrijzenis van den Christus ons toekomt, is niet de tijdelijke genezing van de wonde, niet de tijdelijke herstelling van de breuke, maar de algeheele levensvernieuwing, het principieel bezwern van wat met den jammer der ellende ons voor eeuwig bedreigde. Waar de kracht van Jezus verrijzenis in onze ziel mag tintelen, is voor eeuwig het bederf en het verderf bezworen. Daar zien we, over ellende en dood heen, ons reeds nu in 't zalige der eeuwige toebereiding jubelen.

Wie vast met de ziel in het geloof aan Jezus' verrijzenis mag staan, hoort nu reeds van verre het jubel, waarmee Gods engelen hem straks na zijn wegsterven van deze aarde aan de poorten van het Vaderhuis begroeten zullen.

Wat in ons Pascha zoo bekoort is, dat het voor de geloovigen niet alleen de mogelijkheid, maar de zekerheid, en de zekerheid niet van een gedeeltelijke, maar van een volstrekte overwinning waarborgt.

Bij hangen strijd kan er een worstelen zijn om te overwinnen. Dat men voelt, ik kan ondergaan en het verliezen, maar toch ook is er een mogelijkheid van triomf, dat men er zijn leven aan wijdt, en het uiterste beproeft, om de overwinning deelachtig te worden. Doch zoo is het hier niet. Wie de aansluiting aan den verzen Heiland in zijn ziel gewaar wordt, is van de eindoverwinning ten volle verzekerd; die leeft nu reeds in de hem toemaderende zegepraal in; en die smaakt nu reeds het zoete en zalige van den triomf die eens zijn deel zal zijn.

Het hangt niet aan hem zelf. In zichzelf zou hij op den eigen dag reeds weer bezwijken, maar in zijn band aan Jezus ligt de zekerheid van zijn heil. Het is bij hem niet: zoo als het Jezus verging, zal 't ook mij vergaan. Jezus is hem niet maar het voorbeeld en het toonbeeld van de heerlijke mogelijkheid, die zich ook voor hem ontlokt; het is alleen de band aan Jezus waarin zijn heil ligt. Het is Jezus' verrijzenis die tezeggen, dat Jezus' reddende hand zich ook naar hem kon uitstrekken. Het is een verzen Heiland die aan de rechterhand Gods gezeten, zijn oog ook op hem richt, hem kent, en voor hem bidt, en die in 't bachelijke oogenblik, als ook hij eenmaal uit het tijdelijke in het eeuwige overgaat, hem met zijn reddende genade omarmen-

len zal en de poorte van het Vaderhuis voor hem zal ontsluiten.

Voor al op het Pascha nu dringt zich die zekerheid van de ons toebeschikte genade en de niet te verwoesten vastheid van het heil dat ons voor eeuwig wacht, aan de geloovigen op. Toen Jezus op aarde was nedergedaald om ons heil te bevestigen, heeft de zondige mensch, heeft de vergiftigde wereld, en heeft Satan in zijn demonisch woen, niets ongedaan gelaten, om de redding, die Jezus aan Gods niverkoren brengen kwam, te vernietigen. Het doel van Jezus zending moest te niet gedaan worden. Niets werd onbeproefd gelaten om de komst van den Zaligmaker te doen mislukken.

Ten slotte scheen die toeged aan ook gelukt. Golgotha is een ontzettende triomf van den Boze geweest. Het scheen nu metterdaad, alsof onze redding was afgesneden. En toen Jezus tenslotte den geest gaf, en zijn verstorven lichaam in Nicodamus' grafkelder werd uitgedragen, moet er onder de jeveraars in het Sanhedrin en in de wereld der demonen wel een jubelen geweest zijn, waarin 't geloof aan volkomen zegepraal zich uit zocht te spreken.

't Scheen nu alles gelukt wat men tegen Jezus bedacht en verzonnen had, want op één ding, op de verrijzenis van het slachtoffer, hadden de jeveraars in het Sanhedrin niet gerekend. Ze dachten aan geen opstanding. Ze hadden geen vermoeden, hoe zwak ook, dat uit den dood het leven, en 'dan in heerlijkheid, op kon komen.

En daarom is, toen dit leven uit den dood toch kwam, die Verrijzenis van Jezus de bron van onzen eeuwigen jubel geworden.

Gode zij dank, die ook ons de overwinning gegeven heeft door Jezus Christus onzen Heere!

Dr. A. K.

Amsterdam, 29 Maart 1918.

Na dat we den lijdensweg, die van Gethsemane tot het sombere Kruis van Golgotha voert, in deze weken hebben afgewandeld, komt thans de Paaschmorgen ons weer de blijde tijding brengen, dat de Christus waarlijk is opgestaan. En al is elke Zondag aan de herdenking van Christus opstanding gewijd, toch spreekt dit feit op den Paaschmorgen nog zooveel sterker tot het hart, omdat we, na met de weenende vrouwen naar het graf te zijn opgegaan, daar bij het doorbreken van de zon de overwinning van den Levensvorst aanschouwen, die van de banden des doods niet kon gehouden worden.

Ook de treffende symboliek in de natuur werkt tot die blijde feestviering mede. Zoo is het met ons Kerstfeest, als het weer opkomen van het zonlicht na den donkeren winter ons teekent, hoe God de Heere na eeuwen van donkerheid ons bezocht heeft met den Opgang uit de Hoogte door ons het Kindeke te schenken, dat de Zonne der gerechtigheid voor ons wezen zal, onder wiens vleugelen we genezing vinden van de krankheden onzer ziel. En zoo is het ook met ons Paaschfeest. Na den langen winterslaap, waarin het alles verstorven en dood scheen, ontwaakt nu met de Lente het leven der natuur weer, bot het jonge groen weer aan de twijgen uit, zingen de vogelen hun lentelied, stroomen nieuwe levenskrachten ons door het bloed en deelt zoo de natuur in het opstandingsfeest der Christelijke Kerk.

Maar des te schriller wanklant vormt met het feit van Christus' verrijzenis uit den dood, wat thans op het wereldtooneel zich afspeelt. Daar viert de macht van vernieling en verwoesting haar hoogtij, nu de schriklijkste en bangste worsteling van den volkerenoorlog is aangebroken, die thans bijna vijf jaren lang Europa teistert. Steden en dorpen worden platgesloten of verbrand; het land in een woestijn veranderd; miljoenen legers botsen tegen elkander; het kanongebulder loeit door de lucht; de slagvelden zien rood van menschenbloed; bij honderd-duizenden worden ze verminkt, vaneengereten, gedood, de jonge mannen, die de trots en hoop der naties waren. En hoe ook de uitkomst van dezen slag moge wezen, of Duitsland dan wel Engeland triomfeert, dit Paaschfeest zal in de historie met bloedroode letteren geteekend staan. Op dezen Paaschmorgen wordt geen engelengroet beluisterd, die van vrede spreekt, maar daverf uit de diepte op de schaterlach der hel. Geen vriendelijke morgenzon breekt de nevelen, om het ledige graf van den Overwinnaar over den dood ons te doen aanschouwen, maar de duisternis doet al dichter om dit Calvarie, waar de menschheid, uit duizend worden bloedend, gemageld hangt aan het oorlogskruis. De aarde rondom dat kruis is niet een lentehof, waar de bloesems ontkiemen, maar een Akeldama, een akker des bloeds. De Engel des verderfs, die eens op het Pascha in Egypte alle eerst